in the Context of Multilingual Education]. Acta Paedagogica Volynienses. (2). S. 37–46. URL: https://doi.org/10.32782/apv/2022.2.6 [in Ukrainian]

2. Boiko, Ya. (2021). Osoblyvosti vykorystannia systemy otsiniuvannia ta suchasnykh tsyfrovykh tekhnolohii u protsesi navchannia anhliiskoi movy. Psykholoho-pedahohichni problemy suchasnoi shkoly[Features of using the assessment system and modern digital technologies in the process of teaching English]. Vyp. 1(5). Serpen. S. 63–70. URL: https://doi.org/10.31499/2706-6258.1(5).2021.235184 [in Ukrainian]

3. Dmytrenko, N., Budas, I., Koliadych, Yu., Poliarush, N. (2021). Vplyv formuvalnoho otsiniuvannia na motyvatsiiu uchniv do vyvchennia inozemnoi movy [The impact of formative assessment on students' motivation to learn a foreign language]. Skhidnoievropeiskyi zhurnal psykholinhvistyky. 8 (2). S. 36–50 URL: https://doi.org/10.29038/eejpl.2021.8.2.dmi [in Ukrainian]

4. Zhukova, A. H. (2019). Mizhpredmetni zviazky–kliuchovyi chynnyk osuchasnennia pedahohichnykh tekhnolohii profilnoho navchannia[Interdisciplinary connections are a key factor in the modernisation of pedagogical technologies of specialised education]. Osvita XXI stolittia: teoriia, praktyka, perspektyvy: materialy Pershoi mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi Internet-konferentsii, m. Kyiv. 18 kvit. Dydaktyka: teoriia i praktyka. Kyiv. S. 70–75. [in Ukrainian]

5. Lysenko, L. (2019). Vykorystannia IT-tekhnolohii pry vyvchenni anhliiskoi movy za profesiinym spriamuvanniam [The use of IT technologies in ESP learning]. Naukovi zapysky. Seriia: Pedahohichni nauky. Vypusk 178. Kropyvnytskyi: RVV TsDPU imeni Volodymyra Vynnychenka. S. 125–128. [in Ukrainian]

6. Marieiev, D. A., Hevorhian, K. L., Kolodina, L. S. (2022). Suchasni metodyky vykladannia inozemnykh mov u ZVO [Modern methods of teaching foreign languages in higher education]. Akademichni studii. Seriia «Humanitarni nauky». № 1. lypen 7. S. 257–265. [in Ukrainian]

7. Metodychni rekomendatsii shchodo zabezpechennia yakisnoho vyvchennia, vykladannia ta vykorystannia anhliiskoi movy u zakladakh vyshchoi osvity Ukrainy [Methodological recommendations for ensuring quality learning, teaching and use of English in higher education institutions of Ukraine]. Nakaz Ministerstva osvity i nauky Ukrainy vid 25.07.2023 za № 898. URL: https://mon.gov.ua/storage/app/uploads/public/64c/20b/aae/64c20baaec4b3448883937.pdf [in Ukrainian]

8. Morze, N., Vember, V. Hladun, M. (2019). Vykorystannia tsyfrovykh tekhnolohii dlia formuvalnoho otsiniuvannia [Use of digital technologies for formative assessment] . Vidkryte osvitnie e-seredovyshche suchasnoho universytetu. S. 202–214 URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/oeeemu_2019_spetsvip._21 [in Ukrainian]

9. Nikolaieva, S. Yu., Borysko, N. F., Maiier, N. V. (2019). Metodyka navchannia inozemnykh mov i kultur v yevropeiskomu konteksti u zakladakh vyshchoi osvity [Methods of teaching foreign languages and cultures in the European context in higher education institutions].: Navch.-metod. posibnyk dlia studentiv mahistratury. Kyiv: Vydavnychyi tsentr KNLU. 100 s. [in Ukrainian]

10. Polozhennia pro orhanizatsiiu osvitnoho protsesu v Tsentralnoukrainskomu derzhavnomu universyteti imeni Volodymyra Vynnychenka na 2023–2024 navchalnyi rik. Kropyvnytskyi (2023). [Regulations on the organisation of the educational process at Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University for the academic year 2023-2024]. IV TsDU im. V. Vynnychenka. 72 s. [in Ukrainian]

11. Lysenko, L. (2021). Advancing the Effective Principles Of Interactive Language Teaching. Pedagogy and Education Management Review. Tallinn, Estonia: Scientific Centre of Innovative Researches OU. № 1(3). P. 74–80. [in English]

12. Lysenko, L. Developing New Approaches For Improving Classroom Activities. Academic Notes Series Pedagogical Science. 1 (189). S. 139–142. [in English]

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ЛИСЕНКО Людмила – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри германських мов, зарубіжної літератури та методик їхнього навчання Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: іншомовна комунікативна культура, інноваційні методи навчання, комунікативна компетенція.

INFORMATION ABOUT AUTHOR

LYSENKO Liudmyla – PhD, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Germanic Languages, Foreign Literature and Teaching Methodology Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University.

Scientific interests: foreign language communicative culture, innovative teaching methods, communicative competence.

Стаття надійшла до редакції 18.05.2025 р.
Стаття прийнята до друку 25.05.2025 р.

УДК 78.07:159.923:159.922
DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-219-360-366

РАСТРУБА Тетяна –
кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри вокально-хорової майстерності
Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя
ORCID: https://orcid.org/0000-0003-2232-1190
e-mail: rastruba_1510@ukr.net

ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ І НЕВЕРБАЛЬНА КОМУНІКАЦІЯ В ПІДГОТОВЦІ ДИРИГЕНТА-ХОРМЕЙСТЕРА: ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ТА ПРАКТИЧНІ ОРІЄНТИРИ

Стаття присвячена актуальній проблемі модернізації системи фахової підготовки диригентів-хормейстерів в умовах сучасних соціокультурних викликів, зокрема війни, цифрового перевантаження та зростання психологічної напруги в суспільстві. Автор обґрунтовує, що в таких обставинах ключовими компонентами професійної компетентності диригента стають емоційний інтелект (EI) та навички ефективної невербальної комунікації, які в традиційних освітніх програмах часто залишаються поза увагою.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування та практичне висвітлення значення ЕІ та невербальної комунікації у професійному становленні диригента-хормейстера, а також розроблення конкретних рекомендацій щодо їх інтеграції в освітній процес.

Особливу увагу приділено нейропсихологічним аспектам диригування. Розглядається, як у процесі роботи з хором активізуються префронтальна кора, лімбічна система та система дзеркальних нейронів, що безпосередньо сприяє розвитку саморегуляції, емпатії та інтегративного мислення. Водночас наголошується на проблемі зниження базового рівня підготовки абітурієнтів та ризиках використання спрощених методів навчання (копіювання), які гальмують розвиток індивідуальної емоційної виразності.

Як практичне рішення, автор пропонує системний підхід до оновлення освітніх програм, що включає розробку та впровадження спеціалізованих навчальних модулів для бакалаврського та магістерського рівнів. Ці модулі охоплюють основи ЕІ, нейропсихологію музичного сприйняття, психофізіологію диригентської взаємодії та розвиток емоційно-лідерської компетентності. Для їх реалізації рекомендовано використовувати комплекс інтерактивних методів: тренінги, майстер-класи, рефлексивні практики (відеоаналіз, кейс-методи), а також сучасні технології (VR-симуляції, біофідбек).

Автор підкреслює, що цілеспрямований розвиток емоційного інтелекту та невербальних навичок є не допоміжним, а фундаментальним завданням сучасної мистецької освіти, що дозволяє готувати не лише технічно вправних виконавців, а й гнучких, чуйних та психологічно стійких лідерів творчих колективів.

Ключові слова: *емоційний інтелект, невербальна комунікація, диригент-хормейстер, мистецька освіта, професійна компетентність, нейропсихологія, освітні модулі, підготовка фахівців.*

RASTRUBA Tetyana –
Candidate of Pedagogical Sciences,
Associate Professor, Associate Professor, of the department of vocal and choral skills Mykola Gogol Nizhyn State University
ORCID: https://orcid.org/0000-0003-2232-1190
e-mail: rastruba_1510@ukr.net

DEVELOPING EMOTIONAL INTELLIGENCE AND NONVERBAL COMMUNICATION SKILLS IN CHORAL CONDUCTING EDUCATION: THEORETICAL AND PRACTICAL PERSPECTIVES

The article is devoted to the urgent problem of modernization of the system of professional training of conductors-choristers in the conditions of modern socio-cultural challenges, in particular war, digital overload and growing psychological tension in society. The author substantiates that in such circumstances, the key components of the conductor's professional competence become emotional intelligence (EI) and skills of effective non-verbal communication, which are often ignored in traditional educational programs.

The purpose of the study is to theoretically substantiate and practically highlight the importance of EI and non-verbal communication in the professional development of a conductor-chorister, as well as to develop specific recommendations for their integration into the educational process.

Special attention is paid to the neuropsychological aspects of conducting. It is considered how the prefrontal cortex, limbic system and mirror neuron system are activated in the process of working with a choir, which directly contributes to the development of self-regulation, empathy and integrative thinking. At the same time, the problem of reducing the basic level of preparation of applicants and the risks of using simplified teaching methods (copying), which inhibit the development of individual emotional expressiveness, is emphasized.

As a practical solution, the author proposes a systematic approach to updating educational programs, which includes the development and implementation of specialized training modules for bachelor's and master's levels. These modules cover the basics of EI, neuropsychology of musical perception, psychophysiology of conductor interaction and the development of emotional and leadership competence. For their implementation, it is recommended to use a set of interactive methods: trainings, master classes, reflective practices (video analysis, case methods), as well as modern technologies (VR simulations, biofeedback).

Key words: *emotional intelligence, non-verbal communication, conductor-choirmaster, art education, professional competence, neuropsychology, educational modules, training of specialists.*

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. У сучасних умовах, коли українське суспільство переживає глибокі трансформації, зокрема й у сфері мистецької освіти, особливої актуальності набуває питання розвитку емоційного інтелекту та ефективної невербальної комунікації в процесі підготовки майбутніх диригентів-хормейстерів. Освітнє середовище стрімко змінюється: з одного боку, ми стикаємося з потужним впливом цифровізації та інформаційного перевантаження, а з іншого – з гострою потребою у відновленні емоційної чутливості, здатності до глибокого міжособистісного розуміння та художньої емпатії, без яких неможливо уявити ефективне керування творчим колективом.

Події останніх років – пандемія COVID-19, а згодом і повномасштабна війна в Україні – кардинально змінили не лише соціальні й комунікативні умови, а й внутрішню психологічну картину в аудиторіях мистецьких ЗВО. В таких обставинах завдання викладача перестає бути лише академічним: нині він має стати і ментором, і психологом, здатним підтримати студента в кризових ситуаціях. Особливо важливо це в системі підготовки хормейстерів, адже диригент працює з людьми, і саме від його емоційної зрілості та комунікативної чутливості залежить емоційний клімат репетиції, згуртованість хору та мистецький результат.

Тому не випадково в структурі фахової компетентності диригента-хормейстера зростає значення емоційного інтелекту – здатності усвідомлювати, розпізнавати й регулювати власні емоції, а також тонко відчувати емоційні стани інших [11, с. 210]. Цей компонент уже не можна розглядати як допоміжний – він стає ключовим для ефективної комунікації в художньому процесі, зокрема в умовах стресу, непередбачуваності й творчої взаємодії.

Разом із тим, у традиційних освітніх програмах підготовки диригентів ці аспекти досі залишаються недостатньо опрацьованими. Часто акцент робиться на технічних і теоретичних складових диригентської майстерності, тоді як

розвиток емоційної чуйності, емпатії та навичок невербального спілкування відходить на другий план. А тим часом саме невербальні засоби – жести, міміка, постава, динаміка руху – є основою комунікації диригента з хором [5], впливають на емоційне налаштування співаків, темп, динаміку, інтонацію.

Сучасний педагогічний процес має відповісти на ці виклики. Це означає необхідність оновлення освітніх програм – зокрема, впровадження модулів або тем, присвячених розвитку емоційного інтелекту, тренінгів із невербальної комунікації, рефлексивних практик, інтеграції психологічної підтримки в навчання. Доцільним також є використання методів симуляції диригентських ситуацій, відеоаналізу, кейс-методів, які дозволяють студентам розвивати навички емоційного реагування в умовах, наближених до реальних. Крім того, цифрові технології – зокрема, дистанційне навчання, інтерактивні платформи, відеоконференції – також мають враховувати не лише передачу знань, а й розвиток емоційно-комунікативної компетентності. Це відкриває можливість для експериментів у форматах навчання: наприклад, створення віртуальних хорів, де студент-диригент мусить знаходити нові способи передати емоційний посил через обмежений арсенал засобів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Формування уявлень про емоційний інтелект (ЕІ) має глибокі філософські передумови, які знайшли відображення у концепціях емоційності як базису міжособистісного розуміння та морального вдосконалення. Перші наукові підходи до вивчення ЕІ було закладено в роботах К. Ізарда, який підкреслював інтегративну взаємодію емоцій і когнітивних процесів у структурі свідомості. Важливу роль у розвитку теорії відіграла концепція множинного інтелекту Г. Гарднера, що визначала емоційні здібності як окремий, повноцінний різновид інтелектуальної активності.

На вітчизняному науковому ґрунті проблематику емоційності, емоційної культури та її ролі в особистісному становленні досліджували С. Колот, О. Саннікова та О. Чебикін. У свою чергу, етап історичного становлення теорії ЕІ пов'язаний із введенням поняття «соціального мислення» Р. Торндайком, розробкою концепції емоційної компетентності К. Саарні та створенням інструментів для вимірювання ЕІ, зокрема тесту MEIS.

Сучасна наукова думка пропонує декілька теоретичних моделей емоційного інтелекту. Так звану модель здібностей розробили Дж. Майєр, П. Саловей та Д. Карузо – вона базується на здатності людини розпізнавати, розуміти, використовувати та регулювати емоції. Поряд з нею, значного поширення набули еклектичні моделі, які поєднують когнітивні, особистісні та мотиваційні чинники (Р. Бар-Он, Д. Гоулмен, Д. Люсін, К. Петридес, А. Фенхейм).

Українські дослідники також запропонували низку концептуальних підходів до розуміння ЕІ. Зокрема, О. Власова висвітлює феномен емоційного самоусвідомлення, а Е. Носенко акцентує увагу на категорії емоційної розумності. Окрему увагу в сучасній літературі приділено теоретико-методологічному аналізу суміжних понять, таких як «соціальний інтелект», «емоційна компетентність», «емоційне мислення», «емоційна культура», «емоційна обдарованість» та «емоційна креативність».

У галузях культури і мистецтва та освіти, акцент на розвиток емоційного інтелекту робиться такими вченими, як О. Просіною, котра зауважує на необхідності розвитку емоційного інтелекту як основи професійної компетентності майбутніх учителів музики. Дослідниця пропонує спеціальний курс «Емоційний інтелект. Розвиток емоційного інтелекту засобами мистецтва», спрямований на формування вмінь використовувати емоційний інтелект у педагогічній діяльності [4]; Д. Лєвіт досліджує процес формування емоційного інтелекту в професійній підготовці артистів-вокалістів. Науковець підкреслює, що вокальні твори, як поєднання звуку та вербального змісту, сприяють розвитку емоційного інтелекту через усвідомлення соціального значення текстів [3]; Т. Скорик аналізує вплив соціального та емоційного інтелекту на формування професійного успіху майбутніх учителів музики. Вона зазначає, що ці види інтелекту забезпечують адекватне розуміння інших людей та ефективність міжособистісної взаємодії, що є ключовими для педагогічної діяльності [7].

Серед зарубіжних учених у цій сфері вагомого значення набувають роботи Емілі Дж. МакГінніс, котра провела дослідження щодо розвитку емоційного інтелекту у студентів музично-педагогічних спеціальностей. Вона використовувала методику Бредберрі та Грівза «Emotional Intelligence 2.0» для оцінки та розвитку емоційних навичок студентів, підкреслюючи важливість інтеграції таких програм у освітній процес [10]. М. Дурак та Д. Піджі Кючюк досліджували взаємозв'язок між командним сприйняттям та рівнем емоційного інтелекту учасників хору. Вони виявили позитивний зв'язок між цими показниками, що підкреслює значущість емо-ційного інтелекту для ефективної командної роботи в хорових колективах [9].

Метою статті є теоретичне обґрунтування та практичне висвітлення значення емоційного інтелекту та невербальної комунікації в системі фахової підготовки диригента-хормейстера, а також розроблення рекомендацій щодо їх розвитку в освітньому процесі мистецьких і педагогічних спеціальностей.

Виклад основного матеріалу дослідження. Емоційний інтелект є важливою складовою фахової підготовки диригентів-хормейстерів, адже їхня діяльність тісно пов'язана з міжособистісною взаємодією, лідерством і невербальною комунікацією. Ще в теорії множинного інтелекту Г. Гарднера (1980-ті роки) акцентувалася важливість розуміння емоцій у різних професійних сферах. Сьогодні ж, спираючись на підхід П. Саловея та Дж. Маєра, емоційний інтелект (ЕІ) розуміється як здатність усвідомлювати власні емоції, розпізнавати емоції інших людей, керувати ними та ефективно використовувати цю

інформацію у прийнятті рішень і побудові взаємодії [11].

У професійному становленні хорового диригента розвиток емоційного інтелекту відіграє ключову роль. Передусім тому, що саме невербальна комунікація – основний засіб диригування – дозволяє передати емоційний зміст музики, її динаміку та художню інтерпретацію. Вміння керувати власними емоціями та зчитувати настрій хору створює передумови для глибокого взаєморозуміння. Окрім того, диригент як лідер колективу формує емоційний клімат репетиційного процесу, впливає на мотивацію учасників, сприяє конструктивному вирішенню конфліктів і підтримує атмосферу довіри.

Підготовка диригентів традиційно ґрунтується на поєднанні теоретичної та практичної роботи. Бакалаври й магістранти мають змогу моделювати репетиційні ситуації спершу індивідуально в класі, а згодом – у груповій взаємодії, де якраз і проявляються їхні комунікативні навички та рівень емоційного інтелекту. Це дозволяє не лише вдосконалювати техніку диригування, а й розвивати чутливість до емоційних процесів у колективі. Важливо, щоб майбутні диригенти вчилися усвідомлювати не лише емоції учасників хору, а й власні реакції, адже саме внутрішній стан керівника здатен впливати на загальну атмосферу в аудиторії [9]. Під час практичних занять студенти працюють з різними музичними стилями, жанрами й контекстами, що формує їхню емоційну гнучкість – здатність адаптувати власні реакції до конкретної ситуації, бути уважними до потреб як колективу, так і слухача [12].

Науковці [1; 2; 4] виділяють кілька ключових компонентів емоційного інтелекту: самосвідомість, саморегуляцію, мотивацію, емпатію та соціальні навички. Усі ці елементи є взаємопов'язаними і критично важливими не лише для професійного успіху, а й для гармонійного особистісного розвитку музиканта.

Ми переконані, що інтеграція компонентів емоційного інтелекту в підготовку майбутніх диригентів-хормейстерів є необхідною умовою формування не лише професійного виконавця, а й чуйного, гнучкого лідера, здатного ефективно реалізовувати творчі проєкти.

Варто наголосити, що під час занять з хорового диригування – як в індивідуальному класі, так і в репетиційному процесі – у студентів активізуються складні нейронні зв'язки. Це результат одночасної роботи моторних, сенсорних, слухових й емоційних центрів головного мозку.

Зокрема: *префронтальна кора* відповідає за планування, прийняття рішень, самоконтроль та соціальну поведінку. У диригентській практиці вона активується під час аналізу партитури, передбачення реакції хору, планування репетицій та управління емоціями. *Лімбічна система*, зокрема мигдалина, бере участь в емоційному сприйнятті музики, зчитуванні емоційного стану хору та емпатійній реакції на поведінку співаків. *Система дзеркальних нейронів* (лобові та скроневі частки) забезпечує здатність до емпатії та невербального зчитування, що критично важливо для диригента, який керує мануальним процесом – лише жестом і поглядом. *Церебелум і моторна кора* координують точність та пластичність диригентських рухів, які формуються через систематичну практику та автоматизацію.

Усі ці процеси сприяють розвитку інтегративного мислення, емоційного самоконтролю та емпатійної чутливості – основних складових емоційного інтелекту. Під час диригування студент не лише передає власний художній задум, а й навчається зчитувати настрій колективу, що стимулює формування нейронних механізмів соціального сприйняття та саморегуляції.

На думку Д. Ґоулмана [1], одного з провідних дослідників емоційного інтелекту, ефективність керівника визначається не стільки рівнем IQ, скільки здатністю розпізнавати й регулювати емоції – свої та чужі. Саме тому хорове диригування є унікальним середовищем для розвитку емоційного інтелекту, адже ґрунтується на невербальній комунікації, що активно задіює дзеркальні нейрони – основу емоційного резонансу та глибокої взаємодії з колективом.

Серед українських дослідників варто виокремити О. Рудницьку [6], яка наголошує на єдності когнітивних та емоційних процесів у музично-педагогічній діяльності, а також С. Теодорович і А. Ковбасюк [8], що розглядають хорове диригування як прояв емоційно-комунікативного лідерства. Їхні праці акцентують увагу на важливості емоційної чутливості, рефлексивності та здатності до швидкого прийняття рішень у сценічному контексті.

Таким чином, розвиток емоційного інтелекту у майбутніх хормейстерів тісно пов'язаний з нейронними механізмами соціальної перцепції, емоційного відгуку та лідерського мислення – ключовими умовами ефективної реалізації у мистецько-педагогічному середовищі.

Невербальна комунікація, як органічна складова диригентської виразності, є основним каналом художньої взаємодії у репетиційному та концертному процесах. Вона вимагає не лише технічної точності, а й уміння передати емоційний зміст музики через міміку, жести та пластичність тіла. Тому розвиток емоційної культури та навичок невербального впливу є критично важливими у підготовці сучасного керівника хорового колективу.

Водночас, варто зважати на загальні тенденції до зниження рівня базової підготовки, комунікативних навичок і креативного мислення серед абітурієнтів мистецьких спеціальностей. За даними МОН України, протягом останніх п'яти років середній бал НМТ у цій категорії має негативну динаміку, що свідчить про поглиблення освітніх дисбалансів. Це зумовлює потребу в посиленні особистісно-розвивального компонента освітнього процесу, зокрема у напрямах формування емоційної виразності та невербальної комунікації студентів.

Через слабку попередню підготовку та вимушене дистанційне навчання викладачі часто змушені вдаватися до спрощених методів – наслідування, копіювання, використання готових

аудіо- і відеозаписів. Проте така практика, на нашу думку, є педагогічно обмежувальною: вона знижує індивідуальну емоційну активність студентів, гальмує творче мислення й заважає формуванню глибоких нейронних зв'язків, необхідних для розвитку диригентських навичок. Адже хорове диригування – це не лише технічне володіння жестом, а й внутрішнє емоційне проживання музики, що не може бути освоєне через копіювання готових зразків.

Потреба у кваліфікованих хормейстерах в Україні залишається стабільно високою. Їхня роль давно виходить за межі суто виконавської – це і лідери, і педагоги, і комунікатори, здатні формувати мистецьке середовище та репрезентувати українську хорову культуру на міжнародній арені. Водночас зростає запит на їхній емоційний інтелект, здатність до невербальної взаємодії, внутрішню гнучкість та психоемоційну стійкість.

Це потребує переосмислення традиційних підходів у мистецькій освіті. Сьогодні підготовка хормейстера має ґрунтуватися не лише на технічних і теоретичних навичках, а й на розвитку емоційно-комунікативного потенціалу. Натомість чинні програми часто ігнорують когнітивно-емоційні й психофізіологічні чинники, які безпосередньо впливають на якість диригентської взаємодії.

Проблема, як видається, полягає у фрагментарності підготовки: бракує уваги до тілесної виразності, емоційного самоконтролю, емпатії, навичок емоційного лідерства. Недостатньо опрацьовані також питання нейропсихології музичного сприйняття – як бази для формування глибокого диригентського осмислення.

В умовах сучасних викликів потрібен системний підхід, який поєднує емоційний, тілесний, когнітивний та мистецький досвід майбутнього фахівця. Такий підхід спирається на низку ключових принципів: *інтегративність* – синтез нейропсихології, педагогіки та диригентської техніки для формування комплексних професійних компетентностей; *тілесно-емоційна включеність* – розвиток чутливості до власного тіла й емоцій через роботу з диханням, поставою, жестом; *рефлексивність* – формування здатності аналізувати власні емоційні реакції та їхній вплив на колектив; *невербальна активність* – розвиток комунікації без слів як основи художнього керівництва хором.

Реалізувати зазначені принципи можна шляхом впровадження спеціалізованих навчальних модулів або розширення окремих тем у рамках існуючих курсів бакалаврського й магістерського рівнів. Пропонована модульна система включає психоемоційні, нейропсихологічні та практично-комунікативні компоненти, адаптовані до потреб професійної підготовки хормейстера.

Структуру навчальних модулів, спрямованих на розвиток емоційного інтелекту, тілесної усвідомленості й невербальної комунікації, подано в Таблиці 1.

Таблиця 1.

Навчальні модулі для формування емоційного інтелекту та невербальних навичок у хоровому диригуванні

Рівень	Назва модуля	Короткий зміст	Очікувані результати
Бакалаврат	Емоційний інтелект диригента	Основи ЕІ, управління емоціями, зв'язок із музикою	Розвинені навички саморегуляції, емпатії
	Невербальна комунікація в хоровому процесі	Мова тіла, міміка, дихання у взаємодії з хором	Ефективне невербальне спілкування
Магістратура	Нейропсихологія музичного сприйняття	Дзеркальні нейрони, візуально-рухова інтеграція	Усвідомлення нейропсихології диригування
	Психофізіологія диригентської взаємодії	Дихання, стрес, моторика, координація рухів	Керування станом під час виконання
	Емоційно-лідерська компетентність	Лідерство, емоційна атмосфера, групова синергія	Лідерські навички, управління колективом

Для ефективного впровадження цих модулів пропонується кілька практичних шляхів: *інтеграція в чинні курси*, зокрема в дисципліни з хорового диригування, вокальної підготовки тощо; *запровадження вибіркових курсів* для студентів, зацікавлених у глибшому опануванні емоційних та психофізіологічних аспектів професії; *практичні тренінги* з розвитку емоційного інтелекту – навчання управлінню емоціями в умовах реальної взаємодії з хором; *майстер-класи* з міміки, жестів, ауфтакту – для вдосконалення невербальної виразності; *інтерактивні методи*: рольові ігри, симуляції, психофізіологічні практикуми; *рефлексивні інструменти*: щоденники емоцій, «німе диригування», відеоаналіз, кейс-методи, інтервізійні зустрічі.

Сучасні технології відкривають також додаткові можливості: VR-симуляції хорової взаємодії; біофідбек-технології; гейміфікація для тренування емоційної реакції й комунікаційної гнучкості.

Тож, розвиток емоційного інтелекту й невербальної компетентності диригента є не лише педагогічною вимогою, а й мистецькою потребою. Інтеграція нейропсихології в мистецьку освіту сприяє становленню диригента як емоційного лідера, здатного впливати не тільки технічно, а й психологічно. Запропоновані модулі й методичні рішення формують цілісну професійну осо-

бистість, що володіє сучасними інструментами комунікації та художнього впливу.

Висновки та перспективи подальших розвідок напряму. Отже, емоційний інтелект і невербальна комунікація є ключовими складовими професійної майстерності диригента-хормейстера. Вони не тільки доповнюють технічні навички, а й формують основу для глибокого творчого контакту з колективом, створюючи атмосферу довіри, взаєморозуміння та натхнення.

Уміння керувати емоційною динамікою, реагувати на зміну настроїв у колективі та передавати музичний зміст через жести, міміку й дихання – усе це вимагає цілеспрямованого розвитку відповідних компетентностей. Тому інтеграція емоційного інтелекту в систему підготовки майбутніх хормейстерів є не просто актуальною, а необхідною умовою ефективного професійного становлення.

Перспективними є подальші дослідження методів формування цих навичок: через тренінги, майстер-класи, рефлексивні практики. Важливо також оцінити, як включення таких елементів у навчальні програми впливає на загальну якість диригентської підготовки та успішність роботи з хоровими колективами.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Гоулман Д. Емоційний інтелект. / Пер. з англ. С. Л. Гумецької. Харків: Віват, 2019. 512 с.

2. Дерев'янко С. П. Психологія емоційного інтелекту: Навчально-методичні рекомендації. Чернігів : НУЧК імені Т. Г. Шевченка, 2023. 80 с.

3. Лєвіт Д. А. Formation of Emotional Intelligence in The Process Of Professional Training Of An Artist-Vocalist. *Роль соціального та емоційного інтелекту як найважливіших soft-skills XXI століття в освітньому процесі*: матеріали всеукраїнського науково-педагогічного підвищення кваліфікації, 6 березня – 16 квітня 2023. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2023. С. 235–238.

4. Просіна О. В. Розвиток емоційного інтелекту як основа формування професійної компетентності майбутнього вчителя музики. *Гірська школа Українських Карпат*. 2018. №18. С. 124–128.

5. Раструба Т. В. Критерії, показники та рівні сформованості здатності хорових диригентів до художньо-творчого спілкування. *Наукові записки.* Серія: Педагогічні науки. Кропивницький: Центральноукраїнський державний університет імені Володимира Винниченка. 2023. Випуск 209. С. 263–268.

6. Рудницька О. Педагогіка: загальна та мистецька: Навчальний посібник. Тернопіль: навчальна книга–Богдан, 2005. 360 с.

7. Скорик Т. Вплив соціального та емоційного інтелектів на становлення професійної успішності майбутнього вчителя музичного мистецтва. *Сучасні проблеми здоров'я та здорового способу життя у педагогічній освіті*. 2022. № 16 (172). С. 201–204.

8. Теодорович С., Ковбасюк А. Розвиток емоційного інтелекту в педагогічній роботі хорового диригента. *Молодий вчений.* 2020. № 7 (83). С. 53–56.

9. Ros-Morente Agnès & Oriola Salvador & Gustems Josep & Filella G. Beyond music: Emotional skills and its development in young adults in choirs and bands. International Journal of Music Education. 2019. 37.

10. McGinnis E. J. (2018). Developing the emotional intelligence of undergraduate music education majors: an exploratory study using Bradberry and greaves'(2009) emotional intelligence 2.0. J. Music. Teach. Educ. 2018. 27. Pp. 11–22.

11. Mayer J.D., Salovey P., Caruso D.R. TARGET ARTICLES: Emotional Intelligence: Theory, Findings, and Implications. Psychol Inq. 2004. 15 (3). Pp. 197–215.

12. Rastruba T., Dorokhina L., Konovalova I., Mykhailets V., Shpak H. & Khomenko A. (2025). Vocal and Choral Performance as an Aspect of Neuro-Education. BRAIN. Broad Research in April 2025 Artificial Intelligence and Neuroscience Volume 16, Special Issue 1. Pp. 152–164.

REFERENCES

1. Houlman, D. (2019). Emotsiynyi intelekt [Emotional Intelligence]. / Per. z anhl. S. L. Humets'koi. Kharkiv: Vivat. 512 s. [in Ukrainian]

2. Derev'ian'ko, S. P. (2023). Psykholohiia emotsiynogo intelektu: Navchal'no-metodychni rekomendatsii [Psychology of Emotional Intelligence: Educational and Methodological Recommendations]. Chernihiv: NUTSK imeni T. H. Shevchenka. 80 s. [in Ukrainian]

3. Levit, D. A. (2023). Formation of Emotional Intelligence in The Process Of Professional Training Of An Artist-Vocalist [Formation of Emotional Intelligence in The Process Of Professional Training Of An Artist-Vocalist]. Rol' sotsial'noho ta emotsiynoho intelektu yak naivazhlyvishykh soft-skills XXI stolittya v osvitnomu protsesi: materialy vseukrains'koho naukovo-pedahohichnoho pidvyshchennia kvalifikatsii, 6 bereznia – 16 kvitnia 2023. Odesa: Vydavnychyi dim «Hel'vetyka». S. 235–238. [in Ukrainian]

4. Protsina, O. V. (2018). Rozvytok emotsiynogo intelektu yak osnova formuvannia profesiynoi kompetentnosti maibutnoho vchytelia muzyky [Development of Emotional Intelligence as the Basis for Forming the Professional Competence of a Future Music Teacher]. Hirs'ka shkola Ukraïnskykh Karpat. №18. S. 124–128. [in Ukrainian]

5. Rastruba, T. V. (2023). Kryterii, pokaznyky ta rivni formuvannia zdatnosti khorovykh dyryhentiv do khudozhno-tvorchoho spil'kuvannia [Criteria, Indicators, and Levels of Formation of the Ability of Choir Conductors for Artistic and Creative Communication]. Naukovi zapysky. Seriia: Pedahohichni nauky. Kropyvnyts'kyi: Tsentral'noukrains'kyi derzhavnyi universytet imeni Volodymyra Vynnychenka. Vypusk 209. S. 263–268. [in Ukrainian]

6. Rudnyts'ka, O. (2005). Pedahohika: zahal'na ta mystets'ka [Pedagogy: General and Artistic]: Navchal'nyi posibnyk. Ternopil': navchal'na knyha–Bohdan. 360 s. [in Ukrainian]

7. Skoryk, T. (2022). Vplyv sotsial'noho ta emotsiynoho intelektu na stanovlennia profesiynoi uspishnosti maibutnoho vchytelia muzychnoho mystetstva [The Influence of Social and Emotional Intelligence on the Professional Success of a Future Music Teacher]. Suchasni problemy zdorov'ia ta zdorovoho sposobu zhyttia u pedahohichnii osviti. № 16 (172). S. 201–204. [in Ukrainian]

8. Teodorovych, S., Kovbasiuk, A. (2020). Rozvytok emotsiynogo intelektu v pedahohichnii roboti khorovoho dyryhenta [Development of Emotional Intelligence in the Pedagogical Work of a Choir Conductor]. Molodyi vchytel'. № 7 (83). S. 53–56. [in Ukrainian]

9. Ros-Morente, Agnès & Oriola, Salvador & Gustems, Josep & Filella, G. (2019). Beyond music: Emotional skills and its development in young adults in choirs and bands [Beyond Music: Emotional Skills and Its Development in Young Adults in Choirs and Bands]. International Journal of Music Education. s. 37. [in Spain]

10. McGinnis, E. J. (2018). Developing the emotional intelligence of undergraduate music education majors: an exploratory study using Bradberry and Greaves' (2009) Emotional Intelligence 2.0. [Developing the Emotional Intelligence of Undergraduate Music Education Majors: An

Exploratory Study Using Bradberry and Greaves' (2009) Emotional Intelligence 2.0]. J. Music. Teach. Educ. 27. S. 11–22. [in English]

11. Mayer, J.D., Salovey, P., Caruso, D.R. (2004). *TARGET ARTICLES:* Emotional Intelligence: Theory, Findings, and Implications [TARGET ARTICLES: Emotional Intelligence: Theory, Findings, and Implications]. Psychological Inquiry. 15(3). S. 197–215. [in English]

12. Rastruba, T., Dorokhina, L., Konovalova I., Mykhailets, V., Shpak, H., Khomenko, A. (2025). Vocal and Choral Performance as an Aspect of Neuro-Education [Vocal and Choral Performance as an Aspect of Neuro-Education]. BRAIN. Broad Research in Artificial Intelligence and Neuroscience. 16(Special Issue 1). S. 152–164. [in Ukrainian]

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

РАСТРУБА Тетяна – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри вокально-хорової майстерності Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя.

Наукові інтереси: музична педагогіка, вокально-хорова підготовка, комп'ютерне хорове аранжування, інноваційні технології навчання у ЗВО.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

RASTRUBA Tetiana – Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Vocal and Choral Mastery of Mykola Gogol Nizhyn State University.

Scientific interests: musical pedagogy, vocal and choral training, computer choral arrangement, innovative learning technologies in a higher education institution.

Стаття надійшла до редакції 18.05.2025 р.
Стаття прийнята до друку 25.05.2025 р.

УДК 378.016:781.62
DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-219-366-372

СПІЛІОТІ Олена –
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри музичної педагогіки та хореографії
Ніжинського державного університету
імені Миколи Гоголя
ORCID: https://orcid.org/0000-0001-7976-5820
e-mail: Spilioti@i.ua

МУЗИЧНО-ІНТОНАЦІЙНЕ МИСЛЕННЯ: СТРУКТУРА, МЕХАНІЗМ ТА ХУДОЖНЯ ПРИРОДА

У статті аналізуються основні підходи до розуміння мислення, його структура, рівні та функції у процесі пізнання. Визначено дві ключові складові мислення: чуттєво-інтуїтивну, що базується на безпосередньому сприйнятті реальності, та логіко-раціональну, яка забезпечує абстрагування, аналіз, узагальнення та формування понять.

Досліджується когнітивний аспект мислення, що включає механізми обробки інформації, аналітичні та синтетичні операції, роль пам'яті, уваги, уяви, а також інших психічних процесів, які впливають на пізнавальну діяльність. Особливий акцент зроблено на рефлексивному компоненті мислення, який проявляється через усвідомлення власної пізнавальної діяльності, здатність до самокритики, переосмислення досвіду та формування нових ідей.

Окремо висвітлюється питання методологічних підходів до розвитку мислення у різних сферах пізнання. Розглядаються традиційні та сучасні методи логічного аналізу, діалектики, індуктивного та дедуктивного міркування, а також інтеграція емпіричних і раціональних способів пізнання. Підкреслюється значення міждисциплінарного підходу, що поєднує філософію, психологію та когнітивну науку у вивченні мислення, а також вплив освіти, культури та суспільного середовища на його формування.

У статті детально розглянуто феномен музично-інтонаційного мислення, яке включає емоційно-інтонаційну та логіко-конструктивну складові, що забезпечують процес осмислення музичного матеріалу. Аналізуються когнітивні механізми музично-інтонаційного мислення, зокрема розумова діяльність під час слухання музики, роль пам'яті та уваги, а також рефлексивний аспект, який проявляється у свідомому сприйнятті та інтерпретації музичних творів.

Визначено основні нерозв'язані аспекти дослідження, зокрема необхідність подальшого аналізу взаємозв'язку між чуттєвим і раціональним компонентами мислення, ролі емоцій у когнітивних процесах, впливу соціального середовища на його розвиток. Окреслено перспективи подальших досліджень, спрямованих на розробку комплексної теорії мислення, що сприятиме вдосконаленню методів пізнання, освітньої практики, а також розумінню природи людського інтелекту та механізмів його розвитку.

Ключові слова: *музично-інтонаційне мислення, інтонація, художнє мислення, музичне сприймання, рефлексія, творчість.*

SPILIOTI Olena –
Candidate of Pedagogical Sciences,
Associate Professor of the Department of Music
Pedagogy and Choreography,
Nizhyn Mykola Gogol State University
ORCID: https://orcid.org/0000-0001-7976-5820
e-mail: Spilioti@i.ua

MUSICAL-INTONATIONAL THINKING: STRUCTURE, MECHANISM, AND ARTISTIC NATURE

The article examines historical concepts of thinking from ancient philosophy to the classical German tradition. The main approaches to understanding thinking, its structure, levels, and functions in the process of cognition are analyzed. Two key components of thinking are identified: the sensory-intuitive component, which is based on direct perception of reality, and the logical-rational component, which ensures abstraction, analysis, generalization, and concept formation.

The cognitive aspect of thinking is explored, including information processing mechanisms, analytical and synthetic operations, memory, attention, imagination, and other mental processes that influence cognitive activity. Special emphasis is placed on the reflective